

WISZ-kalauz

WISZ-kalauz

A Wáli István Református Cigány Szakkollégium évkönyve

2015/2016

A Wáli István Református Cigány Szakkollégium múltja és jövője

A Wáli István Református Cigány Szakkollégium (WISZ) a tehetséggondozást, a református keresztyén cigány¹ értelmiség képzését szolgálja. A hallgatókkal, munkatársakkal alkotott szlogenünk a küldetésünk tömör leírása: „A céloddhoz WISZ.” A cigány és hátrányos helyzetű, de céltudatos hallgatóknak tudunk és akarunk segíteni. A családból általában először kilépő fiatalok olyan közösséget találhatnak nálunk, melyben érezhetik a személyes törődést, támogatást, vezetést a megváltozó egyetemista életvitel kialakításához.

2011 márciusában az evangélikus, a görög katolikus, a református és római katolikus egyházak, a jezsuita rend, valamint a Magyar Kormány szándéknyilatkozatot írt alá a *Keresztyén Roma Szakkollégiumi Hálózat (KRSZH)* mint az ország nagy egyetemi városaiban létrehozandó szakkollégiumokat integráló közösség megalapításáról. Ennek keretében 2011 májusában a Magyarországi Református Egyház Zsinata döntést hozott a Wáli István Református Cigány Szakkollégium létrehozásáról. Célja volt, hogy segítse a cigány származású és/vagy hátrányos helyzetű, tehetséges fiatalok felfedezését, tehetségük kibontakoztatását, a keresztyén református cigány értelmiség képzését. A WISZ működtetése ma a Magyarországi Református Egyház mint fenntartónk, és a Tiszántúli Református Egyházkerület mint területileg befogadónk és támogatónk missziójának része.

¹ A cigány kifejezést használjuk elsősorban, mintegy szinonimájaként is a roma megnevezésnek.

Az intézmény működése, gazdálkodása jelenleg kormányzati és uniós forrásokra, kollégiumi díjra, valamint egyházi (fenntartói és egyházkerületi) támogatásra épül.

Röviden a névadónkról: *Wáli István*, egy dunaalmási református lelkész fia, az 1700-as évek közepén Hollandiában az utrechti és leydeni egyetemen tanult, ahol összebarátkozott Srí Lankáról (korábban Ceylon) érkezett diákokkal. Nyelvükből ezernél több szót feljegyzett, észrevette, hogy azok hasonlítanak a magyarországi cigány nyelv szavaihoz. Hazatérése után győri romáktól kérdezte meg ezeknek a szavaknak a jelentését, akik nehézség nélkül meg tudták mondani. Wáli nem publikálta ezt, ám megfigyeléseit továbbadta. Ennek nyomán jelent meg egy írás Bécsben 1776-ban, melyre felfigyeltek a kutatók. Így indult el a cigányság indiai eredetének nyelvi alapon történő vizsgálata. Wáli István tekinthető a tudományos cigány kutatások elindítójának, aki már az összehasonlító nyelvtudomány megszületése előtt jó érzékkel tapintott rá a *nyelvrokonságra*.

Küldetésünk betöltését segíti a *szakmai programunk*. Ezen belül az *oktatási program*, mely három plusz két tanévre szól. A kurzusok egy részét tagjaink szabadon választható tárgyként el tudják ismertetni az egyetemükön. A tárgyak három nagy csoportja:

- *kulturális modul* (a cigány-magyar kettős identitás),
- *spirituális modul* (hitmélyítés, alapvető teológiai, egyházi kérdések),
- *közismereti modul* (problémamegoldás, minőségi munka végzése, idegen nyelv).

A szakkollégiumi tagság feltétele a felsőoktatási hallgatói jogviszony nappali tagozaton, illetve a sikeres felvételi. A jelentkezők többsége alapszakos, sok tudományterületről. Elsősorban a *bentlakó hallgatók együtt élő közössége* vagyunk, melyhez kis

számban a kollégiumon kívül lakók is kapcsolódnak. Jelenleg a teljes létszám 27 fő. Az egyéni fejlődést, a céltudatos szakmai építkezést a hallgatói összetételhez igazított *mentori rendszer* támogatja. Az önkéntes munka révén biztosítjuk, hogy a zömében hátrányos helyzetű hallgatók ne csak a segítség elfogadását tanulják meg, hanem *segítő szerepben* is kipróbálhassák magukat, megtapasztalhassák annak örömét.

A szakkollégium emberi erőforrásának *szűkebb köre* a mindennapi, operatív munka megvalósításán dolgozik. A munkát az *igazgató* irányítja, a *lelkész* a spirituális élet gazdája. A szakkollégiumi munka tartalmi részéért *szakmai vezető* felel. A tanulmányi munka megszervezése, a hallgatói adminisztráció és kollégiumi ügyintézés a *tanulmányi vezető* dolga. Kisebb mértékben további munkatársakat is alkalmazunk: *projektmenedzser, könyvelő, kommunikációs munkatárs*. Az emberi erőforrásaink tágabb bázisát jelentik az *oktatóink* és a *mentoraink*. Az a kapcsolati háló melyben élünk, kiegészül még roma szervezetekkel, középiskolákkal, lakásotthonokkal, tanodákkal és a felzárkózást segítő további szervezetekkel.

Visszatekintve a Wáli működésére, jelentős eredményeként tartjuk számon a következőket:

A *gyakornoki programunk* 2015-ben indult. Akkor 44 lehetséges gyakornoki helyre 29 hallgatót vontunk be. Közülük 11 hallgató tovább foglalkoztatása valósult meg. A gyakornoki helyek civil, for-profit és egyházi intézményeknél voltak.

A működésünk folyamán *Erasmus ösztöndíjjal* hat hallgatónk is lehetősége volt külföldön folytatni tanulmányait, legalább egy féléven keresztül. *Köztársasági ösztöndíjban* részesült hat hallgatónk.

Debreceni Egyetem és Debreceni Református Hittudományi Egyetem tehetséggondozó programjába bekapcsolódtak és sikeres *TDK dolgozatot* írtak többen, sikeresen szerepelnek in-

tézményi és külső konferenciákon. *Végzett hallgatóink* többsége sikeresen elhelyezkedett, néhányan további tanulmányokat folytatnak mester, vagy doktori képzésben.

A jövőre tekintve: Folyamatos megújulásra törekszünk az intézményi működésben. 2015 őszén elvégeztük a kollégium helyzeteinek elemzését, és arra alapozva dolgoztuk át fejlesztési stratégiánkat, újítjuk meg szakmai programunkat. A megvalósítás jelentős részben a három évre szóló, *EFOP-3.4.1-15-2015-00004* jelű, „A Wáli István Református Cigány Szakkollégium szakmai fejlesztése” című uniós projekt része. A fejlesztéseink leginkább a módszereinkben, hatékonyságunkban igényelnek változásokat, mely együtt járt a munkatársi gárda megújításával. Olyan struktúrát és feladatmegosztást építünk, ami dinamikát, további hallgatói létszámnövekedést és fejlődést tud segíteni.

Ugyancsak része és vonzata az elkezdett változásoknak, hogy a növekvő, és szándékunk szerint tovább növelendő hallgatói létszám nagyobb, fejlettebb infrastruktúrát tesz szükségessé. Így e fejlesztési stratégia részben már megvalósult eredményként tekintünk arra is, hogy felújíthattuk az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával a Debreceni Református Hit tudományi Egyetem Maróthi Kollégiumának nekünk otthont adó első emeletét.

A WISZ csapatának és tagságának bizonyára egyre meghatározóbb a Páltól származó üzenet, több síkon is:

„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Filippi 3,12)

Debrecen, 2016. augusztus
MÓZES ÁRON igazgató

Várad Zsuzsanna

gyógytornász

Szakkollégistából lett szakkollégiumi munkatárs. Az eddig vezető útjáról Keszthelyen, a nyári táborban mesélt.

Egy Ózd közeli faluban, Arlóban töltöttem a gyerekkorom, ott jártam általános iskolába. Ez egy olyan iskola, amelyre ugyan nem mondhatjuk, hogy szegregált, de a lakosság összetételi arányai alapján szinte csak cigányok járnak, többségben hátrányos helyzetű családok gyermekeiként. Nem volt egy lelkesítő közeg. Amit később a szegénységi kultúráról megtanultam, azt itt mind megtapasztaltam: a céltalan, letargikus, a pusztán túlélésre törekvő légkört, a „majd csak lesz valami”-hozzáállást. Azóta már tudom, hogy a mindennapos nélkülözés követke-

ménye a beszűkülés, a hosszútávú perspektíva hiánya.

Egy nagyon erős kivétel a magyar-tanárom volt, aki egyben az iskola könyvtárosa is. Szerettem vele időt tölteni, beszélgetni, hamarosan azon kaptam magam, hogy mindig a könyvtárban lólok. Ő volt az az ember, aki mindig biztatott arra, hogy lehet másképpen is élni, ne érjem be annyival, amit magam körül látok. Elhitte rólam, és egy idő után én is elhittem magamról, hogy bátran tegyem magasabbra a léceket, hisz képes vagyok megugrani. Tőle hallottam először az *Arany János Program*ról.

Ez a program kicsit olyan, mint egy szakkollégium középiskolásoknak.

Akik általános iskolában kiemelkedően teljesítettek, azokat segítették jó gimnáziumba kerülni, támogatták a kollégiumi elhelyezést, és voltak Arany-hétvégék is, amikor együtt mentünk kirándulni, színházba, strandra. Amikor az Arany János Program segítségével Egerbe kerültem a jó hírű *Szilágyi Erzsébet Gimnázium*ba az egész világ megváltozott. Ezek az évek jelentették az „alapozást” az életemben: nagyon jó tanáraim, voltak, és egy teljesen más közegbe kerültem, mint otthon. Olyan hely után, ahol nem volt sikk tanulni, felüdülés volt a Szilágyi, ahol kimondottan menő okosnak lenni, ahol mindenki tovább tanul, a diákok pedig versenyekre járnak.

Arlóban hiába volt a lakosság többsége cigány, benne volt a levegőben, hogy a többségi társadalom előtt szégyellni kell magunkat. Egerben az Arany János Programon keresztül odakerültek külön osztályt alkottak, ez volt az úgynevezett Arany-osztály. Csak néhány cigány volt közöttünk, de mind hátrányos helyzetűek voltunk. A gimnázium többi osztálya persze valamilyen szinten lenézett minket, de nem etnikai, inkább osztályalapon, ami ugyan szintén nem egy kellemes érzés, de utólag betudtam annak, hogy a tizenéves kor valamiképpen mindig a klikkesedésről szól.

Itt, a Szilágyiban is a magyartanár lett a kedvencem. Az, hogy hívó keresztyén lett belőlem, jórészt neki köszönhető. A kilencdedikes tananyag része a Biblia mint irodalmi mű. A magyartanárnőnk ezt különösen komolyan vette: minden órára vinni kellett a Bibliát, és olyan történeteket is vettünk, amik nem a tananyag részei, de hangsúlyosan Isten emberekhez való viszonyáról beszélnek, a tékozló fiú történetét például. Ezeken a különleges hangulatú órákon azokat a nagy kérdéseket is fölvetette, amikre ilyen korban az ember fogékony: mi az élet

értelme, mi lesz velünk a halál után, hogyan álljunk az élethez, másokhoz, a kapcsolatainkhoz. Még óra után is sok kérdésünk volt hozzá, leginkább pedig akkor, amikor az anyag végére érve elmondta, hogy neki ez nem csak egy irodalmi mű, hanem az élete. Ez akkora hatással volt ránk, hogy nem is tudtuk, hogyan reagáljunk. Nagyon szerettük őt, hiteles volt, következetes, megbízható, és kiváló tanár – és neki ez az élete alapja? Többen kértük, hogy erről még beszéljünk.

Mindennek az lett a vége, hogy hamarosan elindult egy bibliakör, és miután a Biblia mint tananyag véget ért, ennek keretében beszélgettünk tovább. Aztán téli szünetre mindenki kapott ajándékba egy könyvet – előtte sose kaptunk könyvet ajándékba. Olyan könyvek voltak, amik a hit alapjairól szóltak. Mikor az ünnepek múltával visszamentünk, éreztük, hogy valami megváltozott, hogy ez most egy rendkívüli helyzet.

Ez a tanárnő aztán nem sokkal később elhagyta az iskolát, mi pedig szorongva, már eleve szkeptikusan vártuk az utódját. Meglepődtünk, mert az utódja is hívó volt, és vele is ment tovább a bibliakör. Sőt, később a kollégiumban már tanárok nélkül is ment tovább – egész kis mozgalom lett belőle, utólag is sokan csatlakoztak. Az „alapítónkkal” sem szakadt meg a kapcsolat, többször elhívott magához, fánkot sütött nekünk, activityztünk, kirándultunk. Egyszóval megéltük, hogy fontosak vagyunk.

A megtérésem az egész életemet átformálta, így a pályaválasztásomra is hatással volt. Mindenképpen olyan szakmát szerettem volna, amivel mások segítségére tudok lenni. Szerettem a biológiát, és nagyon megtetszett a gyógytornászat és a mögötte álló filozófia, hogy nem gyógyszerrel, hanem az ember saját erőforrásaival tesz a gyógyulásért. Így aztán jelentkeztem a *Debreceni Egyetem Orvos és Egészségtudományi Centrum Népegészségügyi*

Karára gyógytornász szakra. Ez egy négyéves képzés, először albérletben laktam, aztán sikerült kollégiumba jutnom, majd az utolsó évben kerültem a Wáliba.

Mikor hallottam, hogy létezik egy református cigány szakkollégium, először idegenkedtem az ötlettől. Úgy éreztem, sok nehézség árán kikerültem ebből a „cigány közegből”, miért akarnék visszakerülni? Aztán legyűrtem az ellenérzéseimet, és mégis jelentkeztem. Egy évet töltöttem ott, és ez meghatározónak bizonyult. Mindenekelőtt nagyon jó volt, hogy minden héten volt istentisztelet, és egyáltalán, hogy van egy intézményi lelkész. A szakkollégiumi hétvégék kicsit már ismerősek voltak, mert ahogy említettem, gimnáziumban is voltak „Arany-hétvégéink”, viszont az itt elsajátított ismeretek segítettek abban, hogy megálljuk a helyünket a majdani munkahelyünkön, vagy egyáltalán olyan mindennapos helyzetekben, mint például egy kérvény megírása.

A romológiai képzés pedig végre segített, hogy tisztán lássak, és megbékéljek saját cigányságommal, amivel valójában eddig sosem foglalkoztam igazán. A cigányság és történelem a Kárpát-medencében című tantárgy volt a kedvencem, mert ez olyan ismereteket adott, ami által elhelyezhetjük magunkat a történelemben, és megláthatjuk, hol tartunk ebben most. Ez persze felelősséget is helyez ránk, ami természetesen nem kell, hogy agyonnyomjon, de megmutatja, hogy egy közösség sorsának alakításában veszünk részt azáltal, hogy élünk és tesszük a dolgunkat. Ez felvetette bennem a kérdést, hogyan tudnék visszacsatornázni valamit abból, ahogy itt formálódtam oda, ahonnan jövök.

Iskola után másfél évig visszamentem egy modellprogram keretében Arlóba gyógytornásznak. Itt szembesültem vele, hogy senki sem lehet próféta a saját hazájában. Ott engem mindenki

Zsuzsikaként ismert, és nem tudtunk mit kezdeni azzal a helyzettel, hogy most mint szakember vagyok jelen, akire hallgatók kéne, akinek a tanácsait, kezelését el kéne fogadni. Szót érteni is nehéz volt, nem éreztem jól magam. Nem tudtam újra beilleszkedni ebbe a közegbe. Társaságom sem volt: a velem egyidősek vagy elmentek a faluból, vagy családot alapítottak, és a nyolcadik osztály után nem tanultak tovább. Az egész egy szélmalomharcnak bizonyult, én pedig visszavágytam Debrecenbe. Elkezdtem munkát keresni. Anikó, az akkori igazgató említette, rengeteg a dolga és nagyon kellene neki a segítség.

Engem vonzott a kollégium, hiszen nem csak szerettem itt lenni, de alaposan ismertem is. Éreztem, hogy itt hatékonyan tudok segíteni, mert tudom, milyen ide járni, és bele tudom érezni magam azok helyébe, akik most hasonló dolgokon mennek keresztül, mint én. Ismerem a helyet, tudom, mit hol keressek, és a hallgatók is látják, hogy ott vagyok, megértem őket, jöhetnek hozzám bármivel, legyen az egy elromlott mikrosütő vagy egy lelki probléma. Éppen azért szeretek itt lenni, mert ide az ember a teljes személyiségét behozhatja: a szakkollégiumi hétvégéken az informatív képzések mellett személyiségfejlesztő tréningeken is képzik a hallgatókat, hiszen azt a sok hátrányt, amivel indulnak, valahogy kezelni kell. Ha csak zöld színesed van, csak zölddel tudsz színezni. Ha csak egyféle konfliktuskezelési móddal találkoztál eddigi életedben, csak azt tudod használni. A tréningek szélesítik ezt a skálát, és ez nem csak a munkában, de a teljes életben komplex változást hoz. A szakmai kérdésekben mi nem tudunk velük lenni, hiszen annyi szakról jönnek a hallgatóink, de ezért hoztuk létre a mentori rendszert, hogy legyen egy egyetemi tanár, aki odafigyel a hallgatóra, segíti, bátorítja, és számon kéri, ellenőrzi például a szakdolgozatát, mi pedig rendszeresen konzultálunk a mentorokkal.

Úgy érzem, a Wáli egyfajta biztonsági hálót ad a diákjai alá. A hallgatók haladnak, formálódnak, mi ehhez egy megnyugtató jelenléte adunk. Talán azért is jut eszembe ez a hasonlat, mert a nyári táborban elmentünk egy kalandparkba, ahol voltak drótkötélpályák. Többen hezitáltak az indulásnál, végül mindenki azt mondta: milyen jó, hogy végigmentem!

Valahogy így működik a szakkollégium is: ad felszerelést, védőhálót, de végigmenni már neked kell. A gyógytornászatban is ezt szeretem, hogy nem elég, hogy én segítek, a páciensnek magának is hozzá kell tenni a magáét.

Balog Henrietta

harmadéves biológushallgató

„...itt megtanultam, hogyan lehet gyorsan jó jegyzetet csinálni...”

Általános iskolában még úgy gondoltam, hogy ügyvéd leszek. Ezért jelentkeztem hatosztályos gimnáziumba, mert gondoltam ott erősebb a magyar és a történelemtanítás. Igazából minden tantárgyat szerettem, nem volt kedvencem. A gimnázium vége felé szerettem meg nagyon a fizikát és a biológiát, mikor

elkezdttem szakkörökre járni. A gimnáziumban magyar és történelem fakultációra jártam. Utolsó évben jöttem rá, hogy nem ügyvéd leszek, hanem biológus. Végül fizikából és biológiából érettségiztem, így jelentkeztem egyetemre.

Eredetileg a kutatás vonzott, szerettem volna humánbiológiával foglalkozni, de itt Debrecenben ez pont nem lehetséges, ezért szakirány nélküli specializációt vettem föl. Orvoslátogató szeretnék lenni. Nem szeretek egyhelyben ülni, szeretem a mozgást, utazást.

A Wáliban eltöltött két év nekem egyszerre jelenti a külföldi utakat, a balatoni tábort, de a mindennapi életet, a társaságot is, amit nagyon szeretek itt. Szeretem a szakkollégiumi hétvégek személyiségfejlesztő, önismereti, kommunikációs képzéseit. A tanulásmódszertant is tudtam hasznosítani. A jegyzeteléssel mindig sok időm ment el, itt megtanultam, hogyan lehet gyorsan jó jegyzetet csinálni.

Korábban egy nagy kollégiumban laktam, ott senkit nem ismertem igazán, először tartottam is tőle, milyen lesz itt, szűkebb körben. De ezek az aggodalmaim addig tartottak, míg első napon ki nem mentem a konyhába. Hamar közösséggé formálódtunk. Persze vannak közlékenyebb, nyitottabb és csendesebb alkatúak, de a korábbi lakóhelyeimhez képest összehasonlíthatatlanul jobb itt.

Balogh Adrien

másodéves igazságügyi igazgatási szakos hallgató

„...Gondolkozom a mesterdiploma megszerzésén...”

Jó tanulmányi eredményeim voltak mindig, a szüleim pedig a nehéz körülmények ellenére mindent megtettek a továbbtanulásom érdekében.

Nehéz megélhetesű környékről, Tiszabecsről az ukrán határ mellől származom. Kezdetben tanító szakos szerettem volna lenni, de végül pótfelvételin figyeltünk fel a szüleimmel az igazságügyi igazgatási szakra. Ez olyan igazságügyi szervezők képzését célozza, akik ismereteik birtokában képesek lesznek arra, hogy igazságügyi döntések előkészítésében és végrehajtásában közreműködjenek. Ezen a szakon az eljárási jogi ismeretek elsajátítása a lényeges. Így a bíróságon, ügyészségen, rendőrségen tudok majd elhelyezkedni.

Gondolkozom a mesterdiploma megszerzésén is, mivel szeptembertől végzős hallgató leszek, szeretnék még tovább tanulni. A szüleim segítségével melletttámogatást kaptam az EMMI-től, a *Diákhitel*-től, és fontos volt számomra a szakkollégium segítsége is. Édesanyám a Tiszabecsi általános iskola konyháján dolgozik.

Édesapám pedig régebben Budapesten dolgozott kemény fizikai munkát építkezésén, már csak betegsége miatt könnyebb munkákat tud vállalni, jelenleg a tiszabecsi önkormányzatnál dolgozik közmunkán.

A szakkollégiumi hétvégéket is szeretem és az önkéntes munka is hasznos: ennek keretében sok dologban részt vettem, a debreceni öregek otthonában adtunk elő műsort, Sápon is voltunk karácsony alkalmával egy olyan óvodában, ahol nagyrészt cigánygyerekek vannak, de legutóbb egy kétnapos akcióban vettem részt a Református Szeretetszolgálattal, tartós élelmiszereket gyűjtöttünk kárpátjai családok számára.

Borsi Lídia

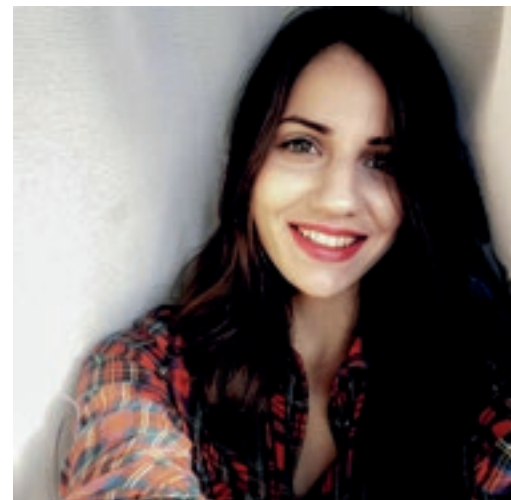
ifjúságsegítőnek tanul a Debreceni Egyetemen

„...egy keresztyén közösség tagja lehetek...”

Az ifjúságsegítés a szociális munka egy kifejezetten fiatalok felé irányuló ága. Ezt most egy felsőoktatási szakképzés keretében tanulom, ezután szeretnék menni alapképzésre, azután pedig gyógypedagógia vagy szociálpedagógiai irányba szeretnék továbbtanulni. Mindenképpen gyerekekkel szeretnék foglalkozni.

Egy időben mindenáron óvónő akartam lenni. De aztán elgondolkoztam azon, hogy az óvónő egy viszonylag zárt pálya: játszani a gyerekekkel, vigyázni rájuk szép feladat, de én most már jobban szeretnék olyan gyerekeknek segíteni, akik valamilyen szempontból sérültek vagy hátránnyal indulnak.

A legnagyobb álmom, hogy egy ifjúsági házat üzemeltethessek. Debrecenben is üzemel egy ilyen, ami alapvetően a megelőzést szolgálja: szabadidőprogramokat szerveznek, és alkalmat adnak arra, hogy a fiatalok értelmesen töltsék az idejüket. A fiataloknak egy nagy része céltalanul létezik, ezt kompenzálják önpusztítással. Úgy látom, ezen önismeret fejlesztéssel lehet változtatni.

A szakkollégiumban ugyan nem romaként és nem hátrányos helyzetűként vagyok jelen, de az itteni közösség nagyon sokat jelent nekem, ahogyan az is, hogy egy keresztyén közösség tagja lehetek. És a bennem lévő szociális és önismereti érdeklődésemet is táplálják az itteni programok.

Az elmúlt félév kiemelkedő élménye volt például, hogy eljuthattunk egy börtönbe, és ott szakkollégistákként beszéltünk az elítéltekkel. Ezt is egy lehetőségnek tekintettem, hogy az ott lévők, akiknek esetleg gyermekeik is vannak, megtudhassák így, hogy van egy ilyen szakkollégium, ahol a hátránnyal indulókat segítik.

Gál Noémi Fruzsina

elsőéves neveléstudományi MA-szakos hallgató, alapvégzettsége szerint szociálpedagógus

„...bennem leginkább az önkéntes munkák hagytak mély nyomot...”

Az alap szakdolgozatomat a szenvedélybetegség és az egyház kapcsolatáról készítettem. Családi érintettség, személyes érdeklődés miatt szeretnék ezzel foglalkozni, konkrétan az alkoholizmus és a drog által okozott problémák foglalkoztatnak. A Ráckeresztúri Drogtérapiás Otthonban készítettem az interjúkat a szakdolgozatomhoz. Az egy álom munkahely lenne nekem Magyarországon, de ez egy dilemma is benne: jelenleg nem feltétlenül Magyarországon képezem el a jövőmet.

Ha itthon maradok, valószínűleg elmennék egy multinacionális céghez, ahol szükség van a nyelvtudásra. Középiskolában olaszt tanultam, és jól beszélek olaszul, így ez egy jó alapot adhat. Külföldön viszont szívesen dolgoznék szociális területen, mert ott a fizetések másképp alakulnak. Itthon a szociális munkások, szociálpedagógusok sajnos nagyon alulfizetettek. Ezért is fontosak számomra a nyelvek. Szeptemberben megyek

Erasmusszal Portugáliába, és kitűztem magamnak célul, hogy februárban csináljak egy portugál középfokú nyelvvizsgát.

Olaszországban már eltöltöttem egy évet az Európai Önkéntes Szolgálat (EVS) önkénteseként az Önkéntes Diakóniai Év keretében. Egy évig Rómában voltam, fél évig pedig Szicíliában szakmai gyakorlaton, és nagyon megszerettem azt a helyet. Rómában egy gyermekotthonban dolgoztam, a gyerekekkel sportoltam, segítettem nekik a házi feladatokban. Szicíliában pedig egy elvileg nemzetközi bölcsödébe jelentkeztem, ahol úgy hirdették sok a menekült, de végül csak olasz gyerekek voltak.

Debreceni vagyok, így a szakkollégiumban bejárósként vagyok jelen. Bár nem lakom itt, szeretem ezt a közösséget. Itt vagyok minden programon: évnyitón, szakkollégiumi hétvégéken, de bennem leginkább az önkéntes munkák hagytak mély nyomot. Áprilisban például egy műsort vittünk egy börtönbe. Nagyon élveztem ezt a feladatot, de nehéz volt. Nyolc órát töltöttünk a börtönben, és a végén már nagyon kikíváncsoztam. A rabokhoz jöttek a látogatók, szülők, akik szerintem nem voltak idősek, de a rajtuk lévő teher nagyon megöregítette őket. Nehéz volt ezt látni.

Több önkéntes programban is részt vettünk, egy félévben legalább 15 órát töltünk ezzel. Ebbe beleszámított a börtön ebben a félévben, és hétvégén voltam a Dorcas kempingben is egy adományvásáron, ahol pénztároskodtam, és 11 ezer forintot gyűjtöttünk össze kárpátjai gyerekeknek. Tavaly melegélt, teát osztottunk hajléktalanoknak, és az elmúlt években a Szeretethídon is rendszeresen részt vettünk. Vannak olyanok is a szakkoliban, akik a Debrecen Bike Maffia-val működnek együtt, biciklivel juttatnak el adományokat hajléktalanoknak, rászorulóknak.

A szakkollégiumi képzések közül nekem a kommunikációs modulok tetszenek leginkább. A gyakornoki program keretében megtanultam honlapot szerkeszteni, és két cikkem megjelent a Reformátusok Lapjában. Ez óriási sikerélmény volt, még azon is elgondolkoztam, ha újrakezdeném az egyetemet, lehet, hogy nem szociálpedagógiára, hanem kommunikációra jelentkeznék. De a kommunikáció az emberekkel való munkámat is segíti, fontos, hogy szépen fogalmazzunk, jól ki tudjuk fejezni a gondolatainkat.

Godó Irén

másodéves nemzetiségi óvodapedagógus-hallgató Hajdúböszörményben

„...a tanulmányaim irányára is hatással volt az az itteni plusz, amit kaptam...”

Először óvodapedagógia szakon kezdtem el a főiskolát. A szakkollégiumba kerülésem és egy roma médiatábor együttes hatására döntöttem úgy, hogy nemzetiségi óvodapedagógián folytatom. Ez gyakorlatilag egy specializáció az óvodapedagógus szakon belül, azaz mindent megtanulunk, amit egy óvodapedagógus, de a mi szakunkon ezek mellé olyan tárgyak is bekerülnek, mint például a lovári nyelv és a cigány művelődéstörténet.

Az ikertestvérem egy évvel korábban lett szakkollégista, én akkor még egy szociális gondozó és ápoló tanfolyamot végeztem. Az ő hatására jelentkeztem én is a WISZ-be. Ennek praktikus

okai is vannak (a családom Tiszanánára való), Debrecenből tehát könnyebben jutok el Hajdúböszörménybe, de a közös-

séget is fontosnak tartom, és mint említettem, a tanulmányaim irányára is hatással volt az az itteni plusz, amit kaptam.

A szakkollégium által biztosított mentor is sokat jelent. Az én mentorom Mező Katalin Bonis Bona-díjas tehetségsegítő, aki vel havonta találkozunk, hogy átbeszéljük a tanulmányaimat, a céljaimat, azt hogy hol tartok, merre tovább. Emellett egy másik projekt, a Tehetségmentor Program keretében én is mentorálok két fiatalabb diákot: egy elsőévest és egy középiskolást.

Szeretem a gyerekeket, de nem vagyok benne biztos, hogy az óvodapedagógia a leginkább nekem való pálya. A nehéz családi hátterem miatt nem volt egyszerű bekerülnöm a felsőoktatásba, ezért döntöttem a hároméves óvodapedagógiai képzés mellett. De ha csak lehetséges, szeretnék tovább tanulni. Legszívesebben egy mentálhigiénés vagy szociálpolitikai irányú mesterképzésre jelentkeznék. A WISZ szervezésében a szakkollégistákkal eljutottunk Strasbourgba. Jártam Berlinben is, egy roma kisebbségpolitikai szemináriumon vehettem részt. Ezek is megerősítették bennem azt az érzést, hogy még sokat kell tanulnom. Nagyon érdekel a szociális szféra.

Godó Katalin

harmadéves hallgató magyar-némettanári osztatlan szakon

„Egy kis faluból érkezve a szakkollégium nyújtotta lehetőségekkel úgy éreztük, hogy kinyílt számunkra a világ.”

A 2015/2016-os tanévet Erasmus-ösztöndíjjal Augsburgban töltöttem. Januárban és júniusban a magyar és pedagógiai tárgyaimból hazajártam vizsgázni. Augsburgban nagyon izgalmas volt tanulni, a nyelvészet és az irodalom mellett többek között interkulturális kommunikációt is hallgathattam különböző országokból érkezett tanulókkal együtt.

Mindig is tanár akartam lenni, a német általános iskolában is jól ment, már akkor korrepetáltam, segítettem másoknak, pótvizsgára készítettem fel diákokat. A gimnázium első évében alapfokú nyelvvizsgát szereztem, jövőre pedig a felsőfokút szeretném letenni. Az irodalom szintén a kedvenc tantárgyaim egyike volt, szívesen tanultam verseket, sőt, sokszor szavaltam is, a verselemzés pedig mindig is közel állt hozzám.

Az ikertestvéremmel együtt vagyunk a szakkollégiumban, ő egy évvel később csatlakozott, előtte több szakmát is megszerzett, pl.: az óvodai dajkát és a szociális gondozó és ápolót. Tiszanánán élünk, az innen elég messze van, így nem csupán az ösztöndíj, de a kollégiumi elhelyezés miatt is fontos számunkra a szakkollégiumi tagság.

Egy kis faluból érkezve a szakkollégium nyújtotta lehetőségekkel úgy éreztük, hogy kinyílt számunkra a világ: az utazások,

az önkéntes munka a kórházakban és a Református Szeretetszolgálatnál, ill. az olyan szabadidős programok is sokat adtak, mint a Roma Társadalompolitikai Akadémia és a különböző konferenciák. Fontos segítség a szakkollégium által biztosított mentor is, akinek a vezetésével kisebbségi és cigánykérdésekkel foglalkozom, irodalomban pedig a tizenkilencedik század a kedvencem.

A következő években a cigány nyelvet is szeretném megtanulni, de egyelőre a német nyelvre koncentrálok. Az osztatlan tanári képzés 4 + 1 vagy 5 + 1 éves, ettől függően általános iskolai vagy középiskolai tanár lehetek. Én középiskolai tanári képesítést szeretnék szerezni, de – először legalábbis – általános iskolában szeretnék tanítani. Leginkább Tiszanánán, a szülőfalum iskolájában látnám magam szívesen a jövőben.

György Dóra

másodéves orosz-angol tanárszakos hallgató

„...számomra a gyakornoki program volt a legemlékezetesebb...”

Nyírmártonfalván lakom, előtte debreceni voltam a szüleim válásáig. Még iskolásként kaptam Cinka Panna-ösztöndíjat. Az egyetemen első évben rögtön megkerestem milyen ösztöndíjlehetőségek vannak, második félévtől már itt voltam a Wáliban. Középiskolában olaszul tanultam, abból is szereztem nyelvvizsgát. Mindenképpen nyelvekkel akartam foglalkozni, az orosz nyelv mindig is tetszett.

Azt tervezem, hogy a szakdolgozatom az orosz cigányságból írom majd. A Tempus Közalapítvány programján keresztül 2017 februárjában Oroszországban töltök majd egy félévet egy szentpétervári vagy moszkvai egyetemen, de szeretnék majd kisebb falvakba is eljutni, hogy anyagot gyűjtsek a diplomamunkámhoz.

Idén szeptemberben egy orosz filmművészeti témájú verseny keretében Bulgáriába is eljutok majd. Ez azért különleges eredmény, mert én leszek az egyetlen másodikos a csapatban, a többiek mind mesterszakosok vagy végzősök. Az első három helyezést elérő csapat majd Szocsiba is eljut.

A szakkollégium nyújtotta lehetőségek közül számomra a gyakornoki program volt a legemlékezetesebb. A Passion4Work munkaerőközvetítő-iroda segítségével egy HR-asszisztensi pozícióban dolgoztam. Ez első hallásra úgy tűnik, nem kimondottan az én területem, mégis sok praktikus dolgot tanultam,

például az állásinterjúkról vagy az önéletrajzírás titkairól, ami a munka világában hasznos ismeret.

Rövidtávon az a célom, hogy eljussak a debreceni amerikai kuc-kóba is dolgozni, gyakornokoskodni. Angolból a szóbeli nyelvtudásom kissé bizonytalan, ebben sokat segítene egy-két ott eltöltött hónap, és szeretnék amerikai kapcsolatokra is szert tenni.

Hosszabb távon a tanári pályát fontolgatom. Sokáig nem láttam benne karrierlehetőséget, de a mikrotanítások során ráéreztem a szépségére, és a tanáraim is mondták, hogy jól megy. A sikerélmények mellett az is motivál, hogy a karrier mellett családot is szeretnék majd, ehhez pedig a tanári pálya ideálisnak tűnik.

Hegy Lilla

szociális munka alapszak után szociálpolitika mesterszakra
tanul tovább

„Olyanok vagyunk, mint egy nagy család...”

Szociális munkásként szeretnék dolgozni, a gyermekvédelem területén. Hátrányos helyzetű gyerekekkel szeretnék foglalkozni a gyermekvédelmi alapellátásban-szakellátásban, gyermekjóléti szolgálatokban. Az alapszakos diplomámmal nem sikerült elhelyezkednem, így jött a továbbtanulás ötlete. A szociálpolitika a szociális munka elméleti továbbképzése. Foglalkoztatáspolitikai szakirányon vagyok, amelyen munkaerőpiac, magyarországi, EU-s projektekkel foglalkozó órák vannak.

Gyerekkoromban tanítónő szerettem volna lenni, aztán orvos, de a középiskolában rájöttem, hogy a biológia-kémia nem az erősségem. Elkezdtem nézelődni, mi állna közelebb hozzám. Voltak osztálytársaim, akiknek az édesanyja családgondozó volt. Nem tudtam, ez mit jelent, de amikor elkezdtem velük beszélgetni, rájöttem, hogy ez az, amiben én is megtalálnám a hivatásom. Tőlük tudtam meg, hogy amit ők végeznek, az szociális munka. Én magam is hátrányos helyzetű vagyok, és szeretnék hasonló helyzetben lévő gyerekeknek segíteni.

A Wáliban az a legjobb, hogy sok hozzám hasonló érdeklődésű, háttérű emberrel ismerkedtem meg. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család vagy egy baráti társaság. Mondhatom, hogy itt van a második családom. Szeretem a beszélgetéseket, de a szak kollégiumi hétvégéket is. Első félévben önismeretet tanultunk, a második félévben pedig konfliktuskezelési ismereteket olyan

szituációs gyakorlatokra építve, amelyekkel a munkánk során találkozhatunk majd.

Mentorom is van, egy olyan tanár személyében, aki alapszakon szakmai készségfejlesztést tanított nekem, és ő a terepgyakorlatok felelőse is. Mesterszakra már nem tanít, de mentorként havonta akár többször is felkereshettem, mehettem hozzá bármivel.

Horváth József

a Debreceni Egyetem Általános Orvostudományi Kar Molekuláris Sejt és Immunbiológiai Doktori Iskolájának III. éves PhD (doktorandusz) hallgatója, szeptembertől doktorjelöltje

„...itt a szakkollégiumban tértem meg.”

Mindig is jogász akartam lenni, de a jó Isten úgy alakította, hogy a középiskolai biológia tanárnőm – Kolostyákné Plejszovszki Zsuzsanna – mentorálásának köszönhetően a biológiai tudományok felé kezdtem el orientálódni. Középiskolában sikerült egy olyan pályamunkát megírni, mellyel a 2006-os TUDOK versenyen az élettudományi szekcióban nagydíjas lettem. Ez volt az a pont, amikor már elkötelezetté váltam a biológia felé, s beadtam a jelentkezésem a Debreceni Egyetem Természettudományi- és Technológiai Karára. 2009-ben szereztem meg a Biológia BSc diplomám, majd 2013-ban a Molekuláris genetika MSc diplomám. Ezt követően kezdtem el a PhD képzésem, melynek központi témája a szájüregi rák korai diagnózisa nyál alapú biomarkerek vizsgálatával génexpressziós szinten. A kutatási eredményeinkkel jó eséllyel a szájüregi rákos megbetegedések már egy sokkal korábbi stádiumban is diagnosztizálhatók lehetnek, megmentve akár sok ember életét.

A tudományos doktori fokozat megszerzését követően szeretnék kimenni külföldre, hogy bővíteni tudjam a szakmai tapasztalatomat. Nagy álmom, hogy az USA-ban egy rákkutató csoport aktív tagjaként dolgozhassak. 2015 áprilisában cigányként a világon elsőként kaptam meg a Roma Sajtóközpont által kiírt

Aranypánt díjat, illetve 2016 áprilisában cigányként a világon szintén elsőként kaptam meg a Gergely Alexandra Emlékdíjat. Mindkettő díj hétköznapi hősöknek járó díj, amik által példaképpé váltam az emberek szemében, ezért távlati céljaim között szerepel az is, hogy egyszer létrehozassak egy olyan szervezetet, amely hátrányos helyzetű, de nem csak cigány származású tehetséges fiatalok tehetséggondozásával foglalkozna.

Mindezen tervek mellett lassan szeretnék családot is alapítani azzal a lánnyal – Oláh Regina Szidónia – akivel a szakkollégiumban ismerkedtem meg még 2014-ben, és azóta is együtt vagyunk.

2013 szeptemberében kerültem be a szakkollégiumba. A laborvezetőnk beszélt erről a lehetőségről, és így adtam be a jelentkezésemet.

Számomra nagyon sokat jelent a szakkollégium. Elsősorban azért, mert Isten közbenjárásával és Tóth József nagytiszteletű református cigány lelkész prédikációjának hatására itt a szakkollégiumban tértem meg. Másodsorban a lelki táplálék mellett életre szóló barátságokra tettem szert, illetve itt találtam rá életem párjára is, akivel le szeretném élni az életem.

Mivel főként szellemi munkát végzek, így nagyon fontos, hogy a sok feszültséget, stresszt levezethessem valahol: immáron sok éve foglalkozom saját súlyos edzéssel, illetve testépítéssel, s természetesen így sokkal egészségesebb is vagyok, jobban bírom a strapát. A zeneszeretetem is határtalan, főként autentikus cigány zenét, illetve techno-t hallgatok. Nagyon szeretek olvasni, illetve rajzolni, bár mostanában nagyon kevés időt tudok ezekre szánni.

Természetesen életem központjává most már Isten vált, s hiszem, hogy nélküle sehol sem lennék. Ő az az utolsó szalmaszál, akibe bármikor kapaszkodhatok, s mióta beengedtem a szívembe, azóta csodák sorozatával van tele az életem.

Kalmár Laura

végzős néprajz szakos BA-hallgató, aki most felvételizett MA-ra, muzeológia szakiránnyal

„... sokat tanultam a roma hitvilágról, kultúráról.”

Egyetem előtt egy felsőfokú idegen nyelvi kommunikátor-képzésen vettem részt, ami kicsit csalódást okozott – nem ezt vártam tőle, szárazabb, üzletiesebb képzés volt, mint amit elképzeltem. Részben ezért, részben családi indíttatásra jelentkeztem néprajzra.

Gyomaendrődi vagyok, a családban nagy hagyománya van a népi kultúrának: a nagynéném népzene-tanár, anyukám pedig óvónőként nagy szerepet szán a népmesének, a népdaloknak és a néptáncnak, így gyerekként én is ezeken nőttem fel. Nagyszüleim pedig testközelből ismerik azt, hiszen hagyományos paraszti életmódot folytatnak.

Saját régióm kultúrája mellett a moldvai csángókkal foglalkozom, kutatási témám a terhességhez és a szüléshez kötődő hagyományok, jelenleg épp ebből írom a szakdolgozatom. Legszívesebben Erdélyben és a Partiumban kutatok, ahol még jelen van a népi kultúra. A saját szülőföldemmel kapcsolatban inkább az foglalkoztat hogyan és miért veszítette el a régió fa-

lusias jellegét. Ugyanakkor a cigány hagyomány is érdekel, a felmenőim közül csak az egyik dédnagyapám roma, így sok személyes tapasztalatom nincs erről.

A Wáliba nem kizárólag ezért jelentkeztem, de a motivációim között jelen volt, hogy közelebbről, részletesebben megismerjem a cigány történelmet, kultúrát, hagyományokat. Személyes szinten is sokat adott a szakkollégium, a brüsszeli és strasbourg-i út különösen maradandó élmény volt, de nagyon élveztem a Csillagponton való részvételünket is. A sátrunkban cigány népviseletet lehetett felpróbálni, kézműveskedni, táncolni, és egy „élő könyvtár”-program keretében személyes beszélgetéseket is lehetett folytatni. Jó volt úgy feltöltődni, hogy közben másokat is felüdíthettünk.

A szakkollégiumi programokon sokat tanultam a roma hitvilágról, kultúráról. Néprajzusként különösen érdekesnek találok a roma és a többségi kultúra kölcsönhatását, a kettő közötti évszázadokon átívelő párbeszédet. Például nemrég találtam rá, hogy a csecsemők csuklójára kötött vörös fonál, amelyet cigány hagyományként ismerünk, jelen van a csángóknál és a Dunántúlon is. Azt hiszem, egy ilyen kutatás sokat tehetne azért, hogy oldódjon a cigány és a többségi társadalom feszültsége. A párbeszéd, az egymás megismerése sokat tehetne azért, hogy ne alá-fölé rendeljük a kultúrákat.

Mindenképpen szívesen foglalkoznék kutatással. Egyre jobban érdekelnek a kortárs folklórjelenségek is, például a cigányság mai zenei kultúrája. Létezik a néprajznak egy sajátos területe, amely kortárs jelenségeket ír le, mai szubkultúrákat, társadalmi jelenségeket etnológus szemmel. De vonz még a muzeológián belül a múzeumpedagógia is, amely adott kiállításokhoz illeszt interaktív, például kézműves programokat, vagy élő folklórjátékokat egy skanzenbe például.

Katona Csaba

elsőéves szociális munkás-hallgató

„Úgy érzem, ezt a szakkollégiumot nekem találták ki.”

Hajdúhadházi vagyok, a megyében itt a legnagyobb a cigányság aránya. A közvetlen környezetemben rengeteg tehetséget látam elkallódni. Látom, hogy sokszor nem csak a pénz, hanem az információhiány is kiváltja ezt. Sokat jelent, ha van valaki, aki segít egy kérvényt, jelentkezési lapot vagy önéletrajzot megírni.

Már középiskolában önkénteskedtem, ebben találtam meg a saját kiteljesedésem. Érettségi után viszont még nem tudtam, merre tanulnék tovább, így elvégeztem a cukrászképzést.

Lengyelországban egy program keretében közösség-szervezést tanultam, Miskolcon pedig egy szociális tűzifa-programban vettem részt. A gyakornoki program keretében is ezt fogom tenni: fiataloknak igyekszem segíteni a pályaeorientációban, és

mindenekelőtt továbbtanulásra ösztönöznici őket. A tehetségesebb fiataloknak megmutatjuk a Debreceni Egyetem karait, a lehetséges szakmákat és azt, melyikhez miből kell készülni.

Olyan környéken, ahol nincsenek cigány származású egyetemisták, akik ezeket az információkat elmondanák, ez is nagy lökést tud adni.

Én személyesen nagyon sokat köszönhetek a szakkollégiumnak, ez is motivál abban, hogy amit tudok, visszaadjak annak a közösségnek, ahonnan jövök. Diploma után ezért is szeretnék visszamenni Hajdúhadházra, azon a helyen segíteni, amit ismerek.

A WISZ nélkül már biztosan feladtam volna. Mikor jelentkeztem egyetemre, egyből jelentkeztem a szakkollégiumba is, mert tudtam, hogy csak így lehetséges megmaradnom. Otthonról érzelmileg sok támogatást, bátorítást kapok a tanuláshoz, de az anyagi erőforrások hiányoznak. Sok ismerősöm is így járt. Megvolt bennük az elszántság, de az nem mindig elég. Bizonyos anyagi források nélkülözhetetlenek, például ma egyetemen már nem lehet kézzel írt dolgozatot leadni, ahhoz, hogy valaki a felsőoktatásban tanuljon, nélkülözhetetlen egy laptop. De sok fiatal otthonából nem csak ez hiányzik, hanem az a nyugodt tér is, ahol lehet tanulni. Itt már maga a közösség is sokat segít, hiszen hasonló problémákkal küzdünk itt szinte mindannyian, és ezt meg tudjuk osztani egymással.

Nekem a keresztyén környezet is sokat jelent: már otthon is jártam gyülekezetbe, de az itteni hitélet, a lelkipozíció, az áhítatok segítettek, hogy megcsilárduljon, letisztázódjon a hitem. Úgy érzem, ezt a szakkollégiumot nekem találták ki.

Lakatos János Attila

harmadéves diakónushallgató Nagykőrösön

„...a szakkollégiumban egyetemi tanároktól tanulhatok a cigányság múltjáról és jelenéről, és megismerkedhetek, barátkozhatok más roma egyetemistákkal.”

Diakónushallgatónak jelentkezni nagyon nehéz döntés volt. Állami gyermekotthonban nőttem föl, ahol kisegítő iskolába jártam. Itt alapvetően szellemileg elmaradottnak, értelmi fogyatékosnak könyveltek el. Én ezt nem voltam hajlandó elhinni magamról, könyvtárba jártam, olvastam, nyelveket tanultam. Szakmát is szereztem, de a felsőoktatástól féltem, sokáig nem volt bátorságom továbbtanulni.

A gimnázium elvégzése után a Phiren Amenca szervezet segítségével Németországban önkénteskedtem egy éven át. Miután hazajöttem, rajtuk keresztül megismerkedtem egy roma sráccal, ő ajánlotta nekem a nagykőrösi főiskolát és a diakónia-szakot. Egy éjszakán át vívódtam, izgadtam, imádkoztam, hogy eldöntsem, ez kinek az akarata: a srácé, az enyém vagy Istené. Reggelre tudtam, éreztem, hogy jó döntés oda menni, áldás lesz rajta, ki fogom tudni bontakoztatni a képességeimet.

A főiskolán interdiszciplinális képzést kapunk: főbb tantárgyaink a teológia, a jog különböző területei, pszichológia, szociológia, szociálpolitika, egészségügy. Arra készítének föl, hogy az ember teljes lényét figyelembe vegyük: a test, a lélek és a

szellem szintjén is tudjunk segíteni. Sokszor hasonlítják a tevékenységünket a szociális munkásokéhoz, de a diakónust legtöbbször gyülekezetekben vagy egyházi fenntartású szociális intézményekben alkalmazzák. A diakónus az esetek többségében keresztyénnel találkozik. Egy hívőt az igazán fontos kérdésekben nem elégíti ki a világ válasza, mert az ő gondolkodása Krisztus etikájához igazodik. Különösen a legsúlyosabb esetekben, például ha valakinek egy családtagja öngyilkos lett, vagy valaki hívő létére abortuszt hajtott végre, és a kérdéseire választ keres, akkor egy olyan világi pszichológus vagy szociális munkás, aki nem hisz Istenben, nem tud neki kielégítő választ adni. A mi dolgunk, hogy egyszerre adjunk vigasztalást és praktikus segítséget.

Nagykőrösön tanulok, most Budapesten végzem a szakmai gyakorlatom, a szakkollégiumot így bejárósként, havonta egyszer, egy-egy szakkollégiumi hétvégén látogatom. Ezek nagyon intenzív alkalmak: önismereti képzések, szociológiai és kulturális képzések keretében tanulok saját roma identitásomról. Gyerekkoromban csak onnan tudtam, hogy roma vagyok, hogy ezzel csúfoltak. Most a szakkollégiumban egyetemi tanároktól tanulhatok a cigányság múltjáról és jelenéről, és megismerkedhetek, barátkozhatok más roma egyetemistákkal.

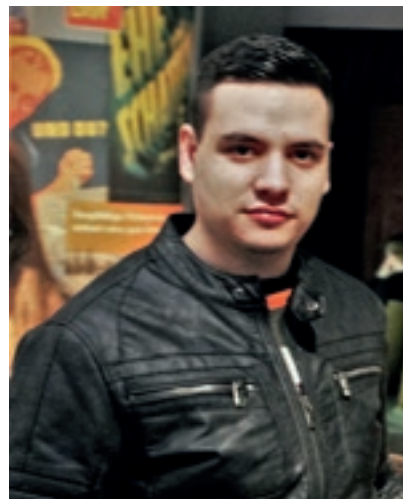
Az egyházi szférában csak kevés főállású diakónus dolgozik, így azt tervezem, hogy elvégzem a szociális munkás mesterszakot is, hogy nagyobb eséllyel kapjak munkát. Gyakran gondolok rá, hogy állami gondozottak közt dolgozzam, hiszen én is az voltam, és szívesen segítenék a hozzám hasonló sorsú gyerekeknek. Ugyanakkor lehet, hogy egy állami intézetben nem tudnám a hitemet olyan szinten kamatoztatni, és hiányozna, hogy emberekkel együtt imádkozzam, áhítatot tartsak, igeversekkel bátorítsam őket. Erre egy egyházi intézményben több lehetőség lenne.

Lakatos Tamás

negyedéves református teológushallgató

„...a legfontosabb, hogy minél több embert vezessek Krisztushoz, hirdessem, hogy van Megváltónk.”

Az általános iskolát a szülőfalumban, Szentjobbon végeztem, ez egy Nagyváradtól negyven kilométerre fekvő község. Négy száz évig itt őrizték Szent István jobb karját. Szent László nevezte el ezt a települést, így lett belőle búcsújáró hely. Református oldalról pedig Bocskai István várkapitányról ismert, akinek a bihari birtokaihoz tartozott. 1604, az egyetlen nyertes szabadságharcunk után ő ajándékozta a hajdúknak.

Szeretem a szülőfalumat. Itt jártam általános iskolába, tartjuk a magyarságunkat, ami határon túliként más töltéssel bír, mint az anyaországban, itt ennek tétje van. Magyarságtudatunk részét képezi a vallás is. Apám presbiter volt és gondnok, de bennem jó ideig meg sem fordult, hogy lelkész legyek.

Nagyváradon közgazdasági gimnáziumba jártam, könyvelést, marketinget tanultam. Eredeti terveim szerint egyetemen is ezt tanultam volna tovább. De az Úristen közbeszólt.

Nem elsőre mondtam Neki igent, hadakoztam Istennel, féltem a lelkészségtől. Végül a gimnázium utolsó évében azt mondtam: legyen, ahogy Te akarod. Ez utolsó évben történt. Hitem min-

dig volt, de nem volt ekkora szerepe az életemben. De mikor éreztem a hívást, mindennap olvastam az Igét, kerestem, miért van ez bennem. Akkor imában ezt mondtam az Úrnak: legyen így, de akkor segíts át az érettségin, légy végig velem.

A román érettségi volt a legnehezebb. Minden sikerült, a matek, földrajz, de a romántól félttem, ugyanis egy román iskola magyar osztályába jártam, ahol ugyanolyan román nyelv és irodalom-érettségit kellett letennünk, mint a román diákoknak. Sikerült végül. Ha hamarabb jön ez a hívás, református magyar gimnáziumba mentem volna, de így utólag látom, hogy ennek is hasznát vettem, ha másért nem, azért, mert a diplomához így már nem kell nyelvvizsgáznom.

Ismertem a szakkollégium előző lelkészét, ő ajánlotta nekem a szakkollégiumot. Én voltam az első nem cigány hallgató, akit felvettek. Nem tudnék egyetemre járni a szakkollégium nélkül. Rá vagyok utalva a szállásra, az ösztöndíjra, mert a szüleim nem tudnak anyagilag támogatni. Azt pedig sose gondoltam volna, hogy eljutok pl. Brüsszelbe, Strasbourgba, de még a Balatonon vagy Budapesten se voltam, mielőtt szakkollégista lettem. Ezek olyan élmények, amiket nehéz is megfogalmazni, mert másnak talán természetes, de nekem nem volt az. Tényleg tele vagyok élménnyel, érzelmileg gazdag négy évet tudhatok magam mögött.

Az itt töltött évek más szempontból is formáltak: a cigányságról addig csak másodkézből voltak információim. De mióta itt vagyok, az általános kép helyett személyeket ismertem meg. Egyetemistákat, akik küzdenek a céljukért, akárcsak én. Az itt eltöltött négy év a szakmámban is többlettudást jelent majd. A programok és a társaság révén megismerhettem a cigány kultúrát is. A kommunikációs képzés és az önismeret is a hasznomra válik, hiszen a diploma megszerzése után mindenféle-

képp gyülekezeti lelkész szeretnék lenni egy kisvárosban vagy faluban. Hogy konkrétan hol, azt még nem tudom, de hatodévbén szeretnék itt maradni Magyarországon. Talán valahol északon, Szabolcsban, a Nyírségben, Biharban vagy Békés megyében, a konkrétumokat Istenre bízom. Most még pár évig szeretnék itt maradni, de nem zárom ki, hogy később Erdélybe is visszamenjek.

Valamennyire a teológiai kutatás is vonz, tagja vagyok a Patmosz kutatócsoportnak, ami az apokalipszist vizsgálja az evangéliumokban, János apokalipszisében vagy akár a görög mitológiában. Ebben a témában adtam elő a szakkollégium házikonferenciáján, és ez volt az exegetikai dolgozatom témája is.

Nagyon élvezem az ehhez hasonló kutatómunkát, de nem adnám érte oda a gyülekezetépítést, hiszen a legfontosabb, hogy minél több embert vezessek Krisztushoz, hirdessek, hogy van Megváltónk. Éppen ebben van kulcsszerepe annak, hogy az Örömhírt teológiailag felkészült emberek hirdessék. Szerintem kell egy nagyon biztos bibliaismeret ahhoz, hogy ne magamat prédikáljam, hanem azt, amit Isten mond. Ez a lelkési munka legnagyobb kihívása: teológiailag alapos tudást átadni úgy, hogy azt mindenki megértse.

Lakatos Zsuzsanna

elsőéves amerikanisztika mesterszakos

„Az, hogy egy ilyen erős közösség tagja vagyok, felelősséggel is jár, ez pedig felnőtté tesz, komolyságra sarkall.”

Angolszakos BA-val kezdtem az egyetemet. Az utolsó, harmadik évben kellett specializálódni, ekkor választottam az amerikanisztikát, mivel nagyon érdekel az amerikai kultúra.

A Wálit egy kedves tanárom ajánlotta tavaly szeptemberben, februárra meg is érett a gondolat, hogy jó lenne idetartozni, így mikor lehetett felvételizni második félévre, nem tétoztam.

A szakkollégiumban újdonság volt a cigány-nem cigány együttélés, amit hamar megszerettem. Eddig vagy csak magyar, vagy csak cigány környezetben voltam, így ez a vegyes környezet elsőre szokatlan volt. Az, hogy egy ilyen erős közösség tagja vagyok, felelősséggel is jár, ez pedig felnőtté tesz, komolyságra sarkall. Az elején például tehernek fogtam föl a plusz programokat, hétvégéket, de ez idővel kiforrta magát és mostanra megszerettem a képzéseket. Legutóbbi kedvenc ilyen alkalmam Berekfürdőn volt egy szakkollégiumi hétvégén.

A szociológia és romológia modulok kapóra is jöttek. A szakdolgozati témám ugyanis a cigányok reprezentációja a médiában, az amerikai és a magyar média és irodalom képe a cigányokról néhány konkrét példa elemzésén keresztül. A BA-s dolgozatom két választott irodalmi mű cigányábrázolása volt, ezt bővíttem tovább a mesterszakos diplomamunkámban, ami ezúttal amerikai és magyar filmek és könyvek cigányreprezentációja lesz.

Most olyan filmeket keresek, amik kutatási forrásként szolgálhatnak majd, amerikai reality showktól az olyan filmekig, mint például Guy Richie Blöffje. Ez utóbbiban külön csavar, hogy angol cigányokról szól. Azt vizsgálom majd, hogy ezekben hogyan itatódik át sztereotípiákkal a romák megjelenítése.

Azért is választottam ezt a témát, mert cigánként is nagyon keveset tudok a saját kultúrámról, a mi családjunkban erős beolvasási igyekezet volt.

Lázók Jácint

harmadéves gazdasági informatikus hallgató

„...nem csak a körülmények számítanak, hanem, hogy mennyire akarsz valamit.”

Szeretnék a jövőben egy híres-neves informatikai cégnél dolgozni, ahol kiélhetem az ambícióimat.

Ehhez most az az elsődleges, hogy megszerezsem a diplomát, de már most nagyon szeretnék a szakmámban dolgozni. Vágyom rá, hogy minél elismertebb legyek, de nem csak magam miatt,

hanem, hogy ezzel példát mutassak. Hogy lássák, hogy nem csak a körülmények számítanak, hanem, hogy mennyire akarsz valamit.

Én Karcagról, egy városszéli, nem túl jó környékről jövök, sok helyen járda sincs, a vizet is csak három éve vezették be. De ezen a környéken is látok olyan gyereket, aki fújja a szorzótáblát és a verseket, mégis, mikor megkérdeztem, mi akar lenni, nem azt mondta, hogy tanár vagy ügyvéd, hanem mondjuk fodrász. Természetesen nem a fodrászszakma ellen beszélek, csak arra akarok rávilágítani, hogy vannak helyek, ahol a gyerekek egyáltalán nem

látnak értelmiségi példát a maguk környezetében, ezért fel sem merül bennük. A lehetőségek már a fejükben leszűkülnek.

Nálunk, aki tanul is valamilyen szakmát, például asztalos lesz, az sem tud elhelyezkedni, hiszen nincs a környéken egy bútorgyár sem, így aztán elmennek kukát húzni.

Ezért örülök, hogy van ez a kollégium, ahol megtaláljuk egymást mi, akik ki akarunk törni ebből az ördögi körből. És ez már önmagában is nagy segítség. Persze nem csak ez, a nyelvtanulás, a képzések, a gyakornoki program és a mentorálás is, de nekem mindemellett ez a társaság, az egymásból merített erő jelent a legtöbbet.

Muza Blanka

ötödéves teológia-lelkész szakos hallgató Debreceni Református Hittudományi Egyetemen

„Így az év végére a WISZ egy összecsiszolódt társasággá formálódott bennem...”

Jövő nyáron fogok végezni, utána veszem magamra a palástot egy évre segédlelkészként, majd reménység szerint egy életre.

Világi iskolába jártam, s a családomban sem tudok egyelőre lelkési felmenőkről – de a terveim között szerepel, hogy egyszer belekezek majd a családfánk kutatásába! Édesanyánk kisiskolásként járatott minket a húgommal a közeli református templomba hittanóra

sára vásárnaponként, de az akkor nem hagyott mély nyomot bennem. A mindent eldöntő fordulat egy találkozással kezdődött. Édesanya műkörmösként dolgozott, s egyszer egy új vendég jelentkezett nála: egy lobogó vörös hajú, karizmatikus, magával ragadó egyéniségű nő, aki nem mellesleg lelkipásztor volt! Tizenegy-két éves lehettem akkoriban,

és onnantól kezdve meghatározó személye lett az életemnek, életünknek. Elkezdtünk templomba járni egy a lakóhelyünk-től kicsit távolabb eső faluba, tizennégy évesen – idén kereken

tíz éve – konfirmáltam, csakúgy a testvérem is. Nemcsak a lelkészünk volt, barátok is lettünk. Én a mai napig vallom, hogy Lelki Anyám is egyben. A családjaink egymásra találásának eredményeképpen beleláthattam az életükbe, és annyira tetstett, vonzott, hogy Isten csendesen kiérlelte bennem a minden kétséget kizáró elhatározást – nem is jelöltem meg semmilyen más szakot -, hogy nekem a teológián a helyem. Senki nem lepődött meg, amikor ezt bejelentettem tizedikesként. Az iskolában már értetlenkedőbbek voltak, mert nem tudták, hogy mit „csinál” egy lelkész, illetve azt is tisztázni kellett, hogy nem apáca leszek. Ehelyett sokkal inkább a pásztorálpszichológiát érzem lehetséges szakterületemnek. Mindenképpen folytatni fogom ilyen irányban a tanulmányaimat, még ha egyelőre nem is tudom, hogy ez pontosan hogyan fog körvonalazódni. Akárhogy is lesz, szeretném, ha úgy tudnám majd összeegyeztetni a szolgálattal a családi életet, hogy abban egyik se szenvedjen csorbát, s a leendő gyerekeimnek olyan édesanyja lehessenek, és olyan gyerekkort biztosíthassak, mint amilyen csodás a miénk volt!

Az elmúlt akadémiai év volt az első, amit a szakkollégiumban töltöttem. Azt megelőzően az Egyesült Államokban tanultam zsinati ösztöndíjjal, akkor hallottam egy már szakkolis teológus barátnőmtől az itt zajló életről, és bőszen ajánlotta. Bíztam a szavában, úgyhogy ahogy hazaértem, jelentkeztem is.

Így az év végére a WISZ egy összecsiszolódt társasággá formálódott bennem, mert igen sok harcba, munkába került, hogy ott tartsunk, ahová a nyári táborra jutottunk! Elsősorban a társaim jutnak eszembe, utána pedig a közös élményeink, a szakkollégiumi hétvégék. A jóízű nevetések, az összenézések és közös szemforgatások egy-egy előadás alatt (ilyen is volt, hiszen diákok vagyunk... :-), annak az öröme, amikor három csapat egyenként összetákolta hídját egymás mögé illetve végig

tudtunk gurítani rajta egy kisautót... Összességében mosolyra húzódik a lelkem, ha erre az évre gondolok! Szeretném, ha jövőre is ennyi áldás lenne rajtunk, a szakkollégiumon.

A szakkollégiumi tevékenységekkel viszonylag nehezen tudtam összehangolni a kórusba járást, de azért sikerült, így szeptembertől már ötödik éve leszek tagja a Debreceni Református Kollégium Kántusának, amelyben az alt szólamot erősítem. A reformáció 500. évének ünneplését október 31-én kezdjük, és egy koncertsorozattal gazdagítjuk szerte a Kárpát-medencében.

Oláh Regina Szidónia

turizmus-vendéglátás szakos hallgató

„Ha nem találom meg a szakkollégiumot, nem járhattam volna egyetemre...”

A turizmus-vendéglátás szakot ebben a félévben kezdtem el, eddig számviteles voltam, de az nem volt nekem való, így másfél év után szakot váltottam a Debreceni Egyetem gazdaságtudományi karán belül.

Szakiránynak a szállodai és az egészségturizmus közül lehet választani, én az utóbbra készülök. Ez izgalmasabb, mint a szálloda, olyan turistákkal foglalkozik, akik gyógyulni jönnek: gyógyfürdők, wellness.

Második éve, az egyetem eleje óta járok a szakkollégiumba. Biharkeresztesi vagyok, egy odavaló ismerősöm korábban ide járt, tőle értesültem róla.

Nekem különösen a kollégium hitélete fontos. Régebben is jártam hittanra, és istentiszteletre, de itt a kollégiumban lett ez igazán rendszeres.

A másik pedig maga a lakhatás. Ha nem találom meg a szakkollégiumot, nem járhattam volna egyetemre, mert egy

albérletet biztosan nem tudnék megengedni magamnak.

A képzések közül különösen a cigány kultúrával kapcsolatos képzések és a gyakornoki program tetszett: egy autószalonban végeztem adminisztratív munkát, egy pályázat ügyeit intéztem, amelyben egyházak pályáztak kisbuszt. Jövőre viszont szállodai munkát fogok végezni.

A távolabbi jövőre nincsenek pontos terveim, eddig is inkább „a szél fújt”, én pedig szétnéztem, és mindig azt láttam, hogy jó helyen vagyok.

Rezes Melinda

ötödéves a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen, teológia-lelkész szakon illetve másodéves a Debreceni Egyetemen a Germanisztika-Néderlandisztika szakirányán

„...egy biztos, hogy azért tanulok most, hogy a jövőben tudjam építeni Isten földi egyházát, lelkészként, holland nyelvtudással rendelkezőként vagy egyszerű emberként.”

A lelkész szak mellett való döntés évek alatt alakult ki bennem. Mivel mindig is nagyon szerettem hittanra járni, így legelőször általános iskolában jött a gondolat édesanyám hatására. Majd tanulmányaimat a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában folytattam édesapám ösztönzésére. Szépen lassan a gimnáziumi évek alatt letisztázódott bennem, hogy hol képzelem el a jövőmet, így mire a felvételihez értem, egyértelmű volt, hogy csak a Hittudományi Egyetemre adom be a jelentkezésemet. Viszont fontos megemlítenem, hogy bár tudtam, hogy mit szeretnék, de nagyon féltem tőle, így a gimnázium után diakóniai évet töltöttem külföldön és így még jobban megerősödhettem döntésemben. A Néderlandisztika, más néven holland szakra való jelentkezés

gondolata, hasonlóan évek alatt alakult ki. A teológiára való jelentkezéskor már tudtam, hogy szeretnék a 6 év alatt mást is tanulni, de akkor még nem tudtam, mit. Mivel Hollandiában töltöttem az önkéntes évemet, így kapcsolatba kerültem a holland nyelvvel és kultúrával, és lassan megérett bennem a szándék, hogy ezzel szívesen foglalkoznék részletesebben, mivel a holland-magyar református kapcsolatok messzire visszavezethetők a történelemben. Így bár sokszor nagyon nehéz a két szakon megfelelni a követelményeknek, hiszem, hogy az indíttatásom és elhívásom felülről jött, és van értelme a sok fáradásnak és idővel meglesz a gyümölcse. Sokan kérdezik, hogy miért pont holland szak? Erre a kérdésre nem tudok válaszolni, nem tudom, hogy valaha fogom e kamatoztatni a tudásomat, de az az egy biztos, hogy azért tanulok most, hogy a jövőben tudjam építeni Isten földi egyházát, lelkeszként, holland nyelvtudással rendelkezőként vagy egyszerű emberként.

Másfél éve vagyok a WISZ hallgatója. Tavaly (2014/15) őszi szemeszterben még egy másik kollégiumban laktam, ahonnan különböző okok miatt el akartam költözni, és kollégiumot kerestünk a barátnőmmel januárban, vizsgaidőszak végén, amikor említette, hogy unokatestvére szakkollégiumban van Nyíregyházán. Fogalmam sem volt arról, hogy mit jelent az, hogy szakkollégium. Addig-addig beszélgettünk, míg szóba jött a Wáli István Református Cigány Szakkollégium. Mind a kettőnknek a legfontosabb az volt, hogy református. Meg is néztük a jelentkezési határidőt, pont volt még pár nap, személyesen bejöttem érdeklődni, megtudtam mindent, ami fontos volt, és jelentkeztem is. Így kerültem a WISZ-be.

A hitéleti alkalmak és a közösség volt az, ami engem a szakkollégiumba vonzott. Számomra nagyon fontos a hit, a hitélet és az, ahogy megváltoztat embereket. Csodálatos azt látni, hogy lehet beszélgetni Istenről, még olyan hallgatókkal is, akik még

az útkeresés elején vannak, mégis olyan nyitottak. Összefoglalva, a szakkollégium számomra a különböző hallgatók közösségét jelenti, ami nagyon jó társaság, emellett pedig a közös pontot, a hitet.

Mikor be kell mutatkoznom, mindig fontosnak tartom azt, hogy megemlítssem a családomat, hiszen, miattuk, általuk vagyok az, akivé váltam. Szüleim középső lánya vagyok és ezt a középső szerepet az életben sokszor tapasztalom. Édesanyám nevelőszülő, így már hét éve három nevelt testvérem is van, akik már a család tagjai lettek ez idő alatt. Nagyon sokat tanulok anyától, úgymint problémamegoldás, gyermekekkel való bánás és még sorolhatnám nagyon sokáig. Édesapám a MÁV-nál forgalmi szolgálattevő. Tehát egyszerű, de annál nagyszerűbb emberek a szüleim. A maximalizmust nem tudatosan, de sikeresen belénk nevelték, mert a mindennapos teendők mellett, ők is mindig a mai napig vállalnak plusz feladatot, hogy nekünk minél jobb legyen.

Ez jellemző rám is, ha tudok és van lehetőségem nagyon szeretek segíteni és társaságban tevékenykedni. Zárószóként pedig szeretném megosztani azt az Igét, mely minden nehézség közepe eszembe jut és sok szituációban átségtett már: *„Minden lehetséges, annak, aki hisz.”* (Mk. 9,23)

Szpiszár Dalma

elsőéves vegyészmérnökhallgató

„Ha nem lenne a Wáli, hiányozna a szorosabb közösség...”

Nehéz választás volt a vegyészmérnöki pálya. Sokáig azt sem tudtam eldönteni, humán vagy reál beállítottságú vagyok. Általános iskolában (a sok ötös között) csak kémiából voltam négyes. Középiskolában először matematika-történelem-spanyol fakultációt választottam. A történelemből hamar kiábrándultam, a kémiatanárom pedig azt mondta, érdemes lenne ezzel a tárggyal foglalkoznom, mert kevesen vagyunk, akik értjük és szeretjük is. A legtöbb diáknak ez a „mumus” tantárgyak között van. Egy idő után rájöttem, hogy igaza van, és fölvettem a kémia fakultációt is. Hamar kiderült, hogy jó választás volt: nem vagyok magolós típus, a kémia belső logikája, amit inkább megérteni kell, hamar otthonossá lett számomra.

Mindenképpen szeretnék majd mesterképzésre tovább menni, azt tervezem, hogy a gyógyszergyártásban helyezkedem majd el. Vannak ugyan pedagógiai ambícióim, régebben is korrepetáltam az osztálytársaimat, és az egyetemen is volt, akinek segítettem a matematika-vizsgára való felkészülésben, de azt hiszem, a tanítás helyett mégis inkább a kutatás lesz a jövőm. Tanárként azt hiszem, nem lenne elég fejlődési lehetőségem, szeretnék kutatni, új gyártási módszereket kidolgozni. Pest megyéből származom, Pécrről, így azt tervezem, diplomaszerezés után oda megyek vissza.

A szakkollégium ötlete Váradi Zsuzsától jött, akivel egy keresztyén táborban ismerkedtem meg. A jelentkezésre egy napom volt, így gyorsan kellett döntenem és cselekednem. Nem bántam meg. Gimnázium után az egyetem nagyon nagy váltás.

Ha nem lenne a Wáli, hiányozna a szorosabb közösség, ami az osztálytársak között megvolt. Egyetemen más-más emberekkel látogatunk egy-egy órát, nem alakulnak ki olyan kapcsolatok, mint itt a WISZ-ben, ahol együtt élünk, meg lehet osztani jót-rosszat, hosszabb beszélgetésekbe is bele lehet menni.

Tomes Mirjám

a Debreceni Egyetem Kereskedelem és Marketing szakos hallgatója

„...csodálatos embereket ismerhettem meg a kollégium által.”

Már tinédzser korom óta szerettem üzleti dolgokkal foglalkozni, és már akkor eldöntöttem, hogy ebben az irányban fogom folytatni tanulmányaimat. A diplomám megszerzése után szeretném folytatni a tanulmányaimat mesterszakon, utána pedig elhelyezkedni egy vállalatnál, később pedig saját vállalkozást nyitni.

A szüleim misszionáriusok, Kárpátalján cigánymisszióval foglalkoznak. Az egyik WISZ-es konferencia alkalmával édesapámat meghívták előadást tartani, tőle hallottam a szakkollégiumról. Szeptembertől vagyok a tagja.

A kollégium rengeteg lehetőséget biztosít számunkra, ami a tanulmányaink fejlődését, a diplománk megszerzését elősegíti. Mindeközben pedig az itt élő embereket is nagyon megkedveltem, csodálatos embereket ismerhettem meg a kollégium által.

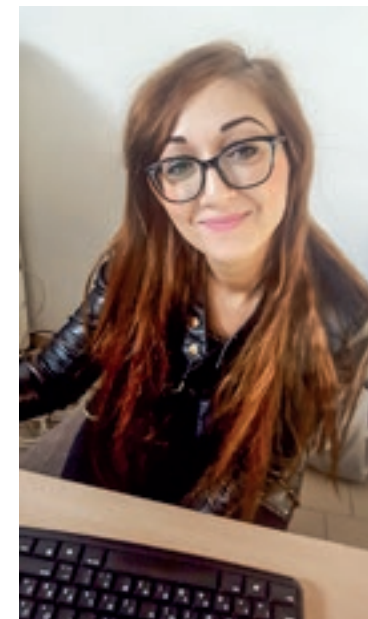
Vadászi Vivien

a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának hegedű szakos hallgatója

„...nagyon közel kerültem Istenhez ez alatt az idő alatt.”

2016 szeptemberében kezdem a 4. évfolyamot, de csak két éve tanulok itt, mert korábban egy budapesti főiskolára jártam. Idén nyáron a BA szakról átjelentkeztem osztatlan szakra, és így fogom folytatni az egyetemem.

Zenész családból származom – apukám jazzgitáros, bátyám zongorista, aki a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen végzett, jelenleg hajón dolgozik zenészként –, így kiskoromban eldőlt, hogy én is ezen az úton fogok haladni. Édesanyám nem zenész, de talán ő a legkövetendőbb példa a tanulmányokat illetően, negyvenhárom évesen az ELTE jogi karán megszerezte a második diplomáját, és jelenleg munkajogászként dolgozik. A hangszerválasztásom a papámnak köszönhető, aki cigányprímás volt, tőle örököltem a mostani hangszeremet, amit nagyon nagy becsben tartok. 6 éves korom óta hegedülök, alapfokú zeneiskolában kezdtem zenei tanulmányaimat, majd zenei konzervatóriumba is jártam. Szeretném elvégezni

az egyetemet és szerezni egy tanári diplomát, az ehhez szükséges nyelvvizsga megszerzését a következő egy évre tervezem. Az iskola elvégzését követően szeretnék kimenni hajóra dolgozni egy kis ideig mint zenész, zenekarral, illetve a bátyámmal is duóban. Ezek mellett nagyon fontos számomra, hogy koncertezni is tudjak, mert nagyon szeretem. Az elmúlt években sok helyen felléptem, külföldön és hazai színpadokon is.

Szeretnék tanítani is, főleg kisebb gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Ezt az elmúlt három évben döntöttem el. Döntésemben nagy szerepet játszott a Snétberger Zenei Tehetség Központ. A tábor hátrányos helyzetű, elsősorban roma származású tehetségeknek nyújt segítséget, ide kerültem be 2011 nyarán diákként, majd 2012 nyaratól a mai napig zenei segítője és koordinátora vagyok. A feladataim közé tartozik a hegedű gyakorlásoknál való közreműködés, illetve szolfézs/elméleti korrepetálásokat tartok. Ez idő alatt jöttem rá, hogy nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni, szeretek nekik segíteni, átadni a tudásomat, és hogy a jövőben szeretnék tanítani.

Mikor felvételiztem a Debreceni Egyetemre kérdéses volt, hogy hol fogok lakni, sok mindennel próbálkoztam, egy hónapig egy kollégiumban laktam, majd 2014 októberében bekerültem a Wáli István Református Szakkollégiumba. Korábban már hallottam a szakkollégiumról egy családtagtól, de sajnos a nyári felvételit lekéstem, majd szeptemberben egy pótfelvételi alkalmával felvételt nyertem, és azóta itt lakom. A szakkollégium előtt még sosem voltam kollégista, így először nagyon féltem, hogy nem fogok tudni beilleszkedni, de szerencsére a „szakkolis” társaim megkönnyítették, nagyon befogadóak voltak, nagyon megszerettem őket, és úgy gondolom, hogy nagyon jó emberek közé kerültem, elsősorban ezért kötődöm a kollégiumhoz. Nagyon sok segítséget nyújt a szakkollégium, mind anyagiilag, mind a lakhatóság szempontjából, és úgy gondolom,

hogy az önkéntes munkák alkalmával mi is sok segítséget nyújtunk embereknek, gyerekeknek, ami nagyon jó érzéssel tölt el minket.

Úgy gondolom, hogy nem csak nekem, de több szakkolis társamnak is nagyon jót tett a szakkollégium, – ami talán a társaságnak köszönhető leginkább – az egész személyiségünk egy változáson ment át, persze jó irányba, sokkal nyitottabbak lettünk, megnyíltunk egymás előtt, és fontos volt mindenki számára, hogy segítsünk egymáson, amikor úgy érezzük, hogy a másiknak szüksége van rá, összetartóak lettünk. A másik, illetve talán még fontosabb szempont a vallásosság, amiért kötődöm a kollégiumhoz. A kollégium előtt nem gyakoroltam annyira a vallást, mint most, nagyon fontos lett számomra, és nagyon közel kerültem Istenhez ez alatt az idő alatt.

Vig Miklós

elsőéves baptista teológushallgató

„...békesség lett bennem a származásommal kapcsolatban...”

Az elhívásom története gyerekkoromig nyúlik vissza. Gyergyó-szentmiklóson nevelkedtem, általános iskolás voltam, mikor csatlakoztam egy helyi baptista közösséghez.

Akkortájt indult egy misszió a városban, előtte nem volt olyan gyülekezet, ahol gyerekekkel is foglalkoztak volna.

Névlegesen katolikus, de komoly hitélet nélkül élő családból jövök, így a baptista keresztyén táborok, a közösség, az odafigyelés tapasztalata hihetetlenül erős élményt jelentett. Tizenhárom évesen jutottam el oda, hogy már nem csak a közösségi élmény vonzott, de Isten igéje is megértett, és megtértem. A gyerekprogramokon túl elkezdtem házi közösségbe is járni. Ekkorra állt össze, miért is csinálják ezek az emberek a missziót, miről is beszélnek nekem évek óta, mi az a belső mozgatóerő, ami hajtja őket. Így alakult ki a személyes hitem is. Áadtam az életem Istennek.

Ez volt életem legnagyobb fordulata. Nekem is fontos lett a misszió, mindennél fontosabbá vált, hogy Isten Országának polgára legyek, és másokat is ide segítsek. Középiskolában már végig erre készültem, ahogyan most az egyetemen is. Gyülekezetplántáló lelkész szeretnék lenni, a missziót tekintem fő elhívásomnak. Olyan településekre szeretném elvinni az Örömhírt, ahova még nem jutott el. A cigányok felé végzett szolgálat is fontos része lesz a munkámnak, olyan gyülekezetet szeretnék, ahol cigányok és nem cigányok együtt imádják Istent.

A Baptista Hittudományi Egyetem Budapesten van, így a szakkollégium életében csak bejárósként veszek részt, a következő tanévtől pedig átjelentkezek a Budapesti Református Cigány Szakkollégiumba. Elsősorban azért vagyok hálás, hogy jobban megismerhettem a saját cigány identitásom. Nagynéném, aki a nevelőanyám is egyben, roma származású, de alapvetően van benne egy – talán szégyenérzetből fakadó – elutasítás ezzel kapcsolatban.

Ezért számomra nagyon jó döntésnek bizonyult, hogy a Wáliba jelentkeztem, mert ezáltal békesség lett bennem a származásommal kapcsolatban, felülíródott bennem a cigányságról alkotott kép, igyekszem ezt a képet haza is vinni. A havi egy hétvége, amit a szakkollégiumban töltök, nekem kikapcsolódás: megpihenés, amikor végre magammal foglalkozhatok.

Zachar Ádám

frissen végzett környezetkultúra szakos

„...úgy érzem, itt nincsenek korlátok, önmagam lehetek, nem kell szerepet játszani.”

A pályaválasztás nekem viszonylag könnyen ment: az általános iskolát Hajdúsámsonban egy művészeti iskolában végeztem el, ahol kerámiáztunk, tűzzománcoltunk, ezek jól mentek, és élveztem is, így szinte automatikusan ebbe az irányba haladtam tovább. Így kerültem a Kós Károly Művészeti Iskolába, ahol olyan tantárgyakat tanultunk mint a fotó, videó vagy vágás. Érettségi után elvégeztem egy OKJ-s grafikus képzést, utána pedig egyenesen Nyíregyházára mentem. Ha ezt elvégeztem, legszívesebben egy nagyobb, multinacionális cég PR-osztályán látnám magam kreatív asszisztensként. Ebben a pozícióban minden olyan munkafolyamat megtalálható, amit szívesen végeznék: kreatív gondolkodás, tervek kidolgozása, irányadás. Szeretek új feladatokat végezni,

újat kipróbálni. Ez egy egyszerre kreatív és piacképes munka is, egy ilyen állás a célom.

A szakkollégiumba jutásom története nem kimondottan szokványos: először egy, a szakkollégisták által szervezett tehetséggyógyító gyerektáborba jöttem önkéntesként kreatív foglalkozásokat tartani. Később egy nyíregyházi táborban is részt vettem hasonló módon, addigra már szinte mindenkivel összeismerkedtem, és hamarosan felmerült, hogy felvételizzem. Ez tavaly szeptemberben történt, azóta itt vagyok. Mivel Debrecenben lakom, és Nyíregyházára járok iskolába, így nem lakom bent, de az önismereti tréningek nagyon tetszettek, úgy látom, összekovácsolják a csapatot. A társaság a legjobb, úgy érzem, itt nincsenek korlátok, önmagam lehetek, nem kell szerepet játszani.

Zachar Anita

harmadéves óvodapedagógus hallgató

„A legnagyobb élmény a nyári tábor volt, talán mert itt sikerült a legtöbb időt a többiekkel együtt tölteni.”

Szeretnék még továbbtanulni, de alapvetően óvodapedagógusnak készülök. Fejlesztő- vagy gyógypedagógia irányban szeretnék tovább fejlődni, de előtte még gyakorlatot kell szereznem.

Egy éve vagyok szakkollégista. A testvérem ajánlotta, aki egy táborozás alkalmával került kapcsolatba a WISZ-szel.

Bejárósként vagyok jelen a Wáliban, viszonylag kevés programon tudtam részt venni, de amikor ott voltam, igyekeztem mindenkit megismerni, mindenkivel beszélgetni.

A legnagyobb élmény a nyári tábor volt, talán mert itt sikerült a legtöbb időt a többiekkel együtt tölteni.

A legnagyobb élmény a nyári tábor volt, talán mert itt sikerült a legtöbb időt a többiekkel együtt tölteni.

Zilahi Réka

teológushallgató, lelkész szakirányon

„Az intenzív tanulás mellett sokszor nagyon jólesik a szakkolís hétvége.”

Nagypapám lelkész volt, és az ő felmenői is, de a szüleim már nem vitték ezt tovább, így egyáltalán nem volt magától értetődő, hogy ezt a pályát válasszam. Először tájépítésnek készültem reál beállítottságom miatt. Azután mégis – nem tudom másként mondani – elhívást kaptam a lelkészi hivatásra. Onnantól tudtam, hogy Debrecenbe jövök teológiára. Először a családom és a barátaim tanácsára hallgatva nem az osztatlan képzést jelentő lelkész-szakra, hanem az osztott képzésben működő katekéta szakirányra jelentkeztem. De egy evangelizációs alkalom a Nagytemplomban ezt is megváltoztatta bennem, és végül átjelentkeztem. Most végzős lennék, de a váltás miatt vannak lemaradásaim, így jövőre még lesznek tantárgyaim.

A teológián nehéz tantárgyak vannak, ráadásul olyan alkat vagyok, aki sokat vállal magára, ez pedig szétdarabolja az időmet. Az intenzív tanulás mellett sokszor nagyon jólesik a szakkolís hétvége.

lis hétvége. A szakkollégiumi istentiszteletek is sokat adtak. A teológián minden nap vannak lelki alkalmak, itt azonban más a közeg, más jellegűek az istentiszteletek és bibliaórák is, sokkal kötetlenebbül tudjuk barátokként együtt tölteni ezeket az órákat.

Szakmai oldalról nézve pedig bármilyen gyülekezetbe megyek majd, ott lehetnek, vagy jó eséllyel lesznek cigányok. A párom kárpátaljai, így valószínűleg oda fogok menni hatodévesnek, és utána előre láthatóan ott is maradunk. Terveim között szerepel a kórházi lelkészi szolgálat, amire Kárpátalján is van lehetőség. Viszont, ha nem is sikerül beállnom ilyen szolgálatba, akkor is látom, hogy nagy szükség van kint a lelkészekre. Most különösen is, mert sajnos kevesen vannak, és egyre nagyobb feladatok nehezdednek rájuk. Az ukrán háború – közvetlen vagy közvetett - következtében sok család szerkezete jelentősen meglazul vagy fel is bomlik. A szakdolgozatomat is a kárpátaljai helyzetre vonatkoztatva fogom írni: „Veszteségek a családban” címmel. Ehhez sok beszélgetés-sorozatot kell folytatnom érintett családokkal, de szeretném, ha tudnék akár így is segíteni.

Bárhol szolgálok majd, biztos vagyok abban, hogy sokat segít majd, hogy itt élő ismereteket kapok a cigányságról.

Zsigó Erika

jogi asszisztenshallgató

„Nálam ez másképp alakult, előttem végig ott volt a cél, amiről nem tudnék lemondani.”

Amit most végzek, az egy kétéves képzés a jogi karon. Jövőre, amikor végzek, jogász szakon szeretnék továbbtanulni, ami így már csak négyéves lesz, mert az itt szerzett kreditek egy jó része elismertethető a jogászképzésben is.

Hétéves korom óta szeretnék jogi pályára menni, és ez a cél valahogy mindvégig meg is maradt. Sokan azt mondják, hogy a jogi egyetemen csak magolni kell, de szerintem ez nem igaz. Szükség van egyfajta tehetségre, magabiztosságra, kiállásra is. Azt gondolom, ez bennem mindig is megvolt.

Szatmárcsekéről jövök, a középiskolát Baktalórántházán végeztem. Először egy angol nyelvű iskolába jártam. Aztán belügyi-rendészeti fakultációra váltottunk. A szüleim szerették volna, ha rendőr lesz belőlem. Tizenkettedik tájkán jelentettem be, hogy azt én kevésnek érzem magamhoz, és az oda megkövetelt fizikai teljesítmény is gondot jelentett volna.

Gyerekkoromtól jártam református hittanra, konfirmáltam is. Nem családi indíttatásra, inkább én magam kerestem a nyugalmat, a csendet a templomban. A lelkészünk nyomon követ-

te a tanulásom is, és mindig bátorított. Nagyon jó, művelt, de közvetlen stílusú, emberközeli lelkészünk volt. A szakkollégiumról is a lelkésztől hallottam. Az elején kicsit tartottam tőle, de nagyon hamar jól éreztem magam. Szerettem, hogy vegyes az összetétel, hogy nem cigányok is vannak. Így megismerjük egymást, ebből mindketten profitálunk.

Nálunk a cigányság körében általános, hogy a diákok általános iskola után középiskolába mennek, de kevesen végzik el, mert a legtöbbjüknek fontosabb a családalapítás. Ezt én menekülésként is látom, a felmerülő problémák elől a család biztonságába menekülnek. Nálam ez másképp alakult, előttem végig ott volt a cél, amiről nem tudnék lemondani. Pedig nem volt az ismeretségi körünkben vagy a családukban egy jogász sem, de valahogy végig bennem volt, és most is megvan ez az érzés, hogy előttem csakis ez az út áll, és hogy sikerülni fog. Az a célom, hogy bíró legyek. Épp az vonz ebben a pályában, ami sokakat elriaszt. A felelősség, a döntéshozatal súlya. Megköveteli azt a szellemi függetlenséget és objektivitást, amit ott érzek magamban.

A vegyészettől az evangelizációig

a WISZ házi konferenciájáról

2016. május 20-án a WISZ szakkollégistái egy házi konferencián mutatták be saját szakterületüket, tanulmányaikat egy rövid, tizenöt perces előadás keretében.

A házi konferencia a Debreceni Református Hittudományi Egyetem termeiben zajlott, két szekcióban. A prezentációkat Káli-Horváth Kálmán és Heltai János Imre, a Budapesti Református Cigány Szakkollégium igazgatója és szakmai vezetője zsűrizte, az értékeléseik alapján pedig mindkét szekció egy győztest is hirdetett.

Mivel a WISZ hallgatói a legkülönbözőbb szakokról jöttek (vegyész, bölcsész, teológus, genetikus), elsősök, végzősök és doktoranduszok is vannak közöttük, a szakmai alaposság mellett a zsűri elsősorban azok előadásmódját, interaktivitását, érdekességét és érthetőségét pontozta.

A szakkollégium színességének köszönhetően ezen a délutánon hallhattunk előadást az apokalipszis lovasairól, az IQ-hoz hasonlóan mérhető spirituális intelligenciáról, a legújabb szájúregrák-kutatási eredményekről, a diakónia és a szociális munka lényegéről, és egy rövid jogi tanácsadásban is részünk lehetett.

A házi konferencia két győztese Szpiszár Dalma vegyész-mérnök-hallgató és Vig Miklós baptista teológushallgató volt, akik az elismerés mellett egy-egy táblagéppel is gazdagodtak.

Szpiszár Dalma TED-videónak is beillő előadását olyan életközeli, szórakoztató példákkal illusztrálta, amely azokkal is megkedveltethette a kémiát, akik nem kimondottan reál beállítottságúak. Megtudhattuk, miért ne használjunk vízkőoldót és hipót együtt, ha nem akarunk klórmérgezést, miért nem jó a túl sok fluor a fogaknak, mitől gyengébb manapság a liszt minősége, és végignézhettük egy gumicukor-maci halálát is kálium-szorbátban.

Vig Miklós a gyülekezetplántálás alapelveiről tartott tömör, velős prezentációt: a gyülekezet életében, akár az egyénében is megkülönböztette a fogantatás, a magzati fejlődés, a születés, a gyermekkor és a felnőttkor szakaszait. Az is kiderült, az evangelizáció nem pusztán igehirdetés, hanem már a kapcsolatteremtéssel kezdődik, az ige hirdetését az ima ereje támogatja, és az egész, hiteles, hitünkkel egységben megélt életünk és szolgálatusunk támasztja alá. Miklós nem csak elméletről beszélt, az elveket a tatárszentgyörgyi misszióban megélt tapasztalataival színesítette.

– M.I. –

Önkéntesek bevonása a Wáli István Református Cigány Szakkollégiumból

Katona Csaba beszámolója

Már azelőtt is végeztem önkéntes munkát, hogy bekerültem az egyetemre. Számomra az önkéntes munka egy lehetőség. Lehetőség, hogy bajbajutott embereken segítsék. Lehetőség, hogy sok jó embert ismerjek meg. Lehetőség, hogy hozzám hasonló gondolkodású emberekkel csináljak valami hasznosat. Mindemellett tanulok is az esetekből.

Az Életfa Segítő Szolgálat Egyesületnél immáron lassan 3 éve vagyok önkéntes. Ennek felét még Hajdúhadházon, a lakóhelyemen végeztem. Itt főképp fiataloknak szerveztünk hasznos időeltöltés céljából programokat illetve képzési lehetőséget is biztosítottunk, mint például önkéntes koordinátor, kortárs mentor, nyilvános beszédképzés stb. Legnagyobb eseményünk azonban mégis a városi szinten megrendezett *Ki Mit Tud?* volt.

Amikor bekerültem a Wáli István Református Cigány Szakkollégiumba, Debrecenbe, akkor csatlakoztam a debreceni Életfa Segítő Szolgálat Egyesülethez. Amikor a menekülttábor bezárták Debrecenben a Sámsoni út végén, akkor az ott maradt ruhákat felajánlották az Életfának. Felmerült a kérdés, hogy mit is kezdjünk ezekkel a ruhákkal? Kinek adjuk? A választ Olaszliszkára esett, egy többszörösen hátrányos térségre. Ezen kívül szerveztünk még egy ruhagyűjtést és az így összegyűlt ruhákat már csak ki kellett válogatni. Itt kapcsolódtak be a szakkolista társaim. Név szerint: Zilahi Réka, Kalmár Laura, Zachar Ádám és Lázók Jácint. Minden segítség jól jött, hi-

szen rengeteg ruháról beszélünk. Külön a játékok, a női ruhák, a férfiruhák és a gyerekruhák. Itt is megmutatkozott, hogy a szakkollégisták mennyire nyitottak és sokan szívesen végeznek önkéntes munkát.

A kiválogatott ruhákat azután elvittük Olaszliszkára a rászoruló családoknak. Fontosnak tartottuk, ne azt lássák az emberek, hogy „Ezek már megint ingyen kapnak mindent!”, nem akartuk,

hogy rossz színben tűnjenek fel a saját közösségükben. Ezért egy jelképes összeget ajánlott fel mindenki, amiből este egy zenés bált rendeztünk, szendvicsekkel, üdítővel.

Sok emberrel beszéltem ott és elnyertem az emberek tiszteletét. Életem egyik legörömtelibb napja volt, hisz több, többségében roma fiatal is odajött hozzám, hogy szeretnének ők is egyetemre járni. Első ott lévő roma egyetemistaként én lettem az ösztönzője ennek a programnak. Innen jött az ötlet a következő

projektünkhöz. Miután az olaszliszkai fiatalokban felmerült az a gondolat, hogy szeretnének egyetemre jelentkezni, az Életfa egyesülettel elkezdünk gondolkodni, hogy hogyan is tudnánk ezeknek a fiataloknak segíteni.

Arra jutottunk, hogy megszervezünk nekik egy háromnapos utat Debrecenbe, ahol a Debreceni Egyetem karait, szakait és követelményeit be tudjuk mutatni a lelkes fiataloknak. Ez alatt megismerkedtek az egyetemmél, a követelményekkel és Debrecen nevezetességeivel. (Ebben a Wáli még nem vett részt, csak beszéltem nekik róla.) Az egyik lány még akkor jelentkezett is a segítségünkkel, jelenleg a felvételi eredményét várjuk.

A hazatérő fiatalok elmesélték otthon, hogy miket láttak és ennek hatására még többen kezdtek el játszani az egyetem gondolatával. Nem szeretnénk volna elvenni a kedvüket, ezért

úgy döntöttünk, hogy akkor csinálunk egy másik kört, de immáron nem öt, hanem tíz fiatalnak. A Magyar Szegénységellenes Hálózat jóvoltából egy kisebb támogatást is kaptunk, így már semmi akadálya nem volt annak, hogy újabb gyerekeket fogadjunk. Tíz fiatal négy napot töltött el Debrecenben, ahol a „szokásos” programon kívül, most még egy extra programmal is készültünk. Mózes Áron igazgató úr engedélyt adott, hogy a fiatalok a szakkollégiumba jöjjenek, sőt a köszöntő beszédet és az intézmény bemutatását is vállalta. A szakkollégium több hallgatója vett részt a programon. Balog Henrietta, Zilahi Réka, Oláh Regina, Lakatos Tamás és Lázók Jácint tartott előadást. Van, aki egy motivációs beszédet tartott, volt, aki az egyetemen tanult szakát mutatta be. Elsőprő siker volt. A hivatalos keretek után egy kötetlen beszélgetés kezdődött, ami többek között a roma lányok továbbtanulásáról szólt, a szakma nélküli iskola elhagyásról, a lemorzsolódásról.

A csapatépítés hete

Gál Noémi Fruzsina beszámolója a WISZ nyári táboráról

2016. július 11-15 között került megrendezésre a Wáli István Református Cigány Szakkollégium nyári tábora. A tábor a Balaton partján, Keszthelyen tartották, ahol a szakkollégisták lehetőséget kaptak a kapcsolódásra, csapatépítésre, valamint az önismeret-és személyiségfejlesztésre.

Hétfő koradélután a szakkollégiumot az MRE Zsinati Hivatala látta vendégül, ahol Gér András zsinati tanácsos köszöntötte a hallgatókat és vezette őket körbe az épületben. Érkezés után a

vezetőség ismertette a hallgatókkal a megváltozott programot, mert az időjárásra való tekintettel átszervezésekre volt szükség.

A hét első felében volt a szabad program, melyben strandolás, múzeumlátogatás és kalandpark szerepelt, míg a hét második felében az önismeret és személyiségfejlesztő feladatoké és foglalkozásoké volt a főszerep.

Szó esett a pozitív és negatív kritikáról is, melyet a hallgatók gyakorolhattak, ezzel is elősegítve a személyes fejlődésüket. Fontos volt megtanulni, illetve begyakorolni, hogyan kell egy ember felé építő jellegű kritikát megfogalmazni.

A hét tökéletesen alkalmas volt a csapatépítésre és összekovácsolódásra a bejárós hallgatókkal is. Az utolsó estén a keszthe-lyi Bezerics- borászat látta vendégül a szakkollégistákat.

A pénteki napon a Tapolcai-tavasbarlangba látogattak, majd ebéd után fáradtan, de élményekkel tele hazaindultak.

MEGÚJULTUNK!

2016 szeptemberétől korszerűvé varázsolt környezettel várja a hallgatókat a WISZ. Előadó- és imatermet, nagy konyhát-étkezőt, mosókonyhát, raktárakat, újabb irodát, lelkipogozói szobát alakítottunk ki, a konyhát szagelszívóval, az előadót és a társalgót pedig korszerű belsővel tettük otthonossá. Az átalakítást az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatta, de fordítottunk rá jelentős saját forrást is.

Tartalom

A Wáli István Református Cigány

Szakkollégium múltja és jövője	5
Váradai Zsuzsanna.....	9
Balog Henrietta.....	15
Balogh Adrien	17
Borsi Lídia.....	19
Gál Noémi Fruzsina	21
Godó Irén.....	24
Godó Katalin.....	26
György Dóra	28
Hegyi Lilla	30
Horváth József.....	32
Kalmár Laura.....	35
Katona Csaba.....	37
Lakatos János Attila	39
Lakatos Tamás.....	41
Lakatos Zsuzsanna	44
Lázók Jácint	46
Muza Blanka.....	48
Oláh Regina Szidónia.....	51
Rezes Melinda	53
Szpiszár Dalma.....	56
Tomes Mirjám.....	58
Vadászi Vivien.....	59
Vig Miklós	62
Zachar Ádám	64
Zachar Anita	66
Zilahi Réka.....	67
Zsigó Erika.....	69
A vegyészettől az evangelizációig	71
Önkéntesek bevonása a Wáli István Református Cigány Szakkollégiumból	78
A csapatépítés hete	82
Megújultunk!	90

Európai Unió

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

EFOP-3.4.1-15-2015-00004
„A Wáli István Református Cigány Szakkollégium
szakmai fejlesztése”

WISZ-kalauz 2015/2016

A Wáli István Református Cigány Szakkollégium évkönyve

Kiadja a Wáli István Református Cigány Szakkollégium
4024 Debrecen, Blaháné u. 15. | wisz.hu

Felelős kiadó: Mózes Áron igazgató

A kötet előkészítésében közreműködött: Földy-Molnár Lilla

Borító és tipográfia: Kisantal Tibor

Készült a székesfehérvári Extra Média Nyomdában